

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/28/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5415200131
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5415200131.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ L. L., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX P. XXX, 2/ L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX (žalobcovia ako právni nástupcovia po pôvodnej žalobkyni V. B., rod. L., narodennej XX.XX.XXXX, naposledy bytom XXX XX C. XXX, zomrelej XX.XX.XXXX), obidvoch zastúpených spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, 949 01 Nitra, IČO: 36 868 876, proti žalovanej: Mgr. V. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX C. XXX., zastúpenej JUDr. Lenou Mišalovou, advokátkou, so sídlom D. XX, XXX XX R. B., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/14/2015-285 zo dňa 22. novembra 2018, takto

rozhodol:

M e n í rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/14/2015-285 zo dňa 22. novembra 2018 vo výroku II. o trovách konania tak, že žalobcovia v rade 1/ a 2/ m a j ú voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4C/14/2015-285 zo dňa 22. novembra 2018 n e d o t k n u t ý .

Žalobcom v rade 1/ a 2/ p r i z n á v a voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd určil, že nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Dolný Kubín, katastrálnym odborom, presne v ňom špecifikované údajmi katastra, patria do dedičstva po nebohej V. B., rod. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom P. XXX (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom v rade 1/ a 2/ priznal proti žalovanej nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia vo vzťahu k výroku II. o trovách konania konajúci súd uviedol, že v súlade s § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania žalobcom v rade 1/ a 2/ (ďalej aj „žalobcovia“), ktorí mali vo veci plný úspech, proti žalovanej.

3. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná, ktorá sa domáhala jeho zmeny vo výroku II. o trovách konania tak, že odvolací súd ani jednej zo sporových strán nárok náhradu trov konania neprizná.

4. Podľa názoru odvolateľky súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania nevezal do úvahy všetky okolnosti a povahu sporu, na základe čoho jeho rozhodnutie o nároku na náhradu trov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danej súvislosti zdôraznila, že pôvodne sa žalobcovia v tomto spore domáhali vrátenia nehnuteľností a žalobu odôvodňovali konaním žalovanej, ktorému pripisovali dôvody podľa § 630 Občianskeho zákonníka (vrátenie daru). Až po úmrtí pôvodnej žalobkyne žalobcovia

v priebehu sporu zmenili žalobu rak, že žiadali určiť, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohej pôvodnej žalobkyni V. B., rod. L., narodenej XX.XX.XXXX, naposledy bytom XXX XX C. XXX, zomrelej XX.XX.XXXX, na tom skutkovom základe, že pôvodná žalobkyňa ako daryňa v čase podpisu darovacej zmluvy nebola spôsobilá na právne úkony. Skutočnosť, že znalec v konaní až v roku 2018 konštatoval, že daryňa už v roku 2012, (t.j. aj v čase uzatvárania spornej darovacej zmluvy), nebola spôsobilá na právne úkony, nemožno z hľadiska zavinenia pripisovať na ťarchu žalovanej. Naviac, žalobkyňa v rade 1/ ešte v roku 2014 vychádzala z toho, že pôvodná žalobkyňa bola spôsobilá na právne úkony, keďže jej pôvodná žalobkyňa udelila splnomocnenie na zastupovanie v konaní o vrátenie daru a ona sama toto splnomocnenie prijala. Žalovaná trvala na tom, že ona svojím správaním nijako nezavinila podanie žaloby v tejto veci na súd. Rovnako ako žalobcovia nemala totiž vedomosť o nespôsobilosti pôvodnej žalobkyne na právne úkony, pričom výsledok sporu v posudzovanom prípade závisel výlučne od posúdenia odbornej otázky znaleckým dokazovaním. Spravodlivým sa v danom prípade preto javí, aby súd pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval ust. § 257 CSP. Odvolateľka totiž vo vyššie uvedených tvrdeniach videla dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré zakladajú dôvod na postup súdu v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia.

5. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadali napadnutý rozsudok vo výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdiť.

6. Nesúhlasili s možnosťou aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania v prejednávanej veci, keďže rozhodnutie okresného súdu v odvolaní napadnutej časti považujú za správne a zákonné. Vedomosť žalovanej o nespôsobilosti daryne (pôvodnej žalobkyne) na uzavretie darovacej zmluvy bola v konaní potvrdená znaleckým posudkom a tiež výpoveďami svedkov. Na základe toho považujú žalobcovia tvrdenia žalovanej o tom, že nedala dôvod na začatie sporového konania, za účelové a nelogické. Žalovaná vedela o nespôsobilosti pôvodnej žalobkyne na právne úkony, a pokiaľ to zistila až v priebehu tohto sporového konania, mohla sa so žalobcami kedykoľvek v jeho priebehu mimosúdne dohodnúť.

7. Žalovaná, ktorej bolo vyjadrenie žalobcov doručené prostredníctvom právnej zástupkyne dňa 15.01.2019, na toto podanie žiadnym spôsobom nereagovala. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania neboli súdu predložené.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v odvolaní napadnutom rozsahu, t.j. vo výroku II. o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a (až na výnimku uvedenú ďalej) sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovanej formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalovanej za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

11. Zásada úspechu v spore sa premieta v ustanovení § 255 Civilného sporového poriadku ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. Úspech vo veci súd vždy skúma čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trov konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom (t. j. víťazstvom) v spore. Plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo o veci samej. Plný úspech v spore môže mať žalobca aj žalovaný. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerne rozdelenie trov je

jednak odrazom reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac, ako im podľa hmotného práva patrí. Nakoľko niet žiadneho rozumného dôvodu, aby si strany v prípade čiastočného úspechu nahradili trovy konania navzájom, časť, ktorá sa prekrýva, sa odpočíta. Ak by úspech strán v spore bol rovnaký - žalobca by vysúdil polovicu a žalovaný by sa polovicou ubránil (50% ku 50%), náhrada sa neprizná nikomu. Čiastočné procesné úspechy sa teda vzájomne do rovnakej výšky anulujú. Zvyšná časť je determinantom pre záver o čiastočnom priznaní nároku na náhradu trov konania. Potom pri zásadne rovnakých čiastkových úspechoch súd môže vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. V súdenom prípade teda okresný súd postupoval správne, keďže úspešnou stranou sporu boli žalobcovia v rade 1/ a 2/, na základe čoho im okresný súd v zmysle § 255 ods. 1 CSP voči neúspešnému žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

13. V danej súvislosti ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody osobitného zreteľa, ktoré by zakladali postup súdu na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalobcom podľa § 257 CSP.

14. V zmysle § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

15. Účelom tohto zákonného ustanovenia je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kazuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, dotvára sa právo sudcovským výkladom v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Zákon vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, prihliada na postoj subjektov v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa.

16. Ako už bolo uvedené vyššie, Civilný sporový poriadok vo svojom ust. § 257 upravuje možnosť súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania strane, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Východiskom pre ich hodnotenie je pomerne bohatá judikatúra súdov k ust. § 150 ods. 1 O.s.p., ktorého účel a podmienky sú v podstate totožné s aktuálne účinným ustanovením § 257 CSP. Vyplýva z nej, že pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať tak na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán sporu, teda nielen toho, koho by postihovala povinnosť nahraďiť trovy, ale aj toho, ktorého majetková sféra by bola použitím výnimočného ustanovenia dotknutá. Do úvahy však treba zobrať tiež do okolností, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnúť i na postoj strán v konaní. (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 5/2011 zo dňa 18.01.2012).

17. V posudzovanej veci boli žalobcovia vo veci samej v celom rozsahu úspešní, čo bolo tiež konštatované v rozhodnutí okresného súdu. Vychádzajúc z procesného úspechu strán v konaní nadväzne okresný súd správne pristúpil k rozhodnutiu o trovách konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolateľka ako neúspešná sporová strana vo veci samej v priebehu celého konania zotrvávala na svojich tvrdeniach o nedôvodnosti podanej žaloby. Na svojich tvrdeniach zotrvávala aj po vykonanom znaleckom dokazovaní, na základe ktorého bolo preukázané, že pôvodná žalobkyňa bola v čase uzatvorenia spornej darovacej zmluvy nebola spôsobilá na vykonanie tohto právneho úkonu, v dôsledku čoho konajúci súd dospel k záveru o jeho absolútnej neplatnosti a žalobe o určenie, že nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom darovania patria do dedičstva po poručiteľke V. B., rod. L., narodenej XX.XX.XXXX, naposledy bytom XXX XX C. XXX, zomrelej XX.XX.XXXX., v celom rozsahu vyhovel. Žalovanej, ktorá vo veci nemala úspech podľa § 255 ods. 1 CSP vznikla preto povinnosť nahraďiť trovy konania druhej procesnej strane (t.j. žalobcom v rade 1/ a 2/), ako strane, ktorá bola vo veci v celom rozsahu úspešná. Na uvedenom závere nič nemení ani fakt, že žalobcovia v súlade s ustálenou judikatúrou po smrti pôvodnej darykyne ako jej dedičia rešpektujúc okruh strán sporu zmenili žalobu i jej petít, reagujúc tak na smrť pôvodnej žalobkyne - darykyne, ktorá v priebehu tohto konania stratila procesnú subjektivitu.

18. Žalovaná vo svojom opravnom prostriedku de facto poukázala na skutočnosti týkajúce sa tohto súdneho konania, o ktorých mal v rámci prvoinštančného konania vedomosť i konajúci súd, ktorý by v prípade, že by sa v komplexe takto zistených skutočností jednalo o dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, v takúto zákonnú možnosť nepochybne využil. Na tieto svoje tvrdenia, označené ako dôvody hodné osobitného zreteľa, však v rámci prvoinštančného konania nepoukázala ani samotná odvolateľka.

19. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že odvolateľka v súdnej veci neprodukovala žiadne osobitné okolnosti vzťahujúce sa k vecnému posúdeniu prípadu, ktoré by mohli byť vyhodnotené ako dôvody hodné osobitného zreteľa na účely iného rozhodnutia súdu o trovách konania. Skutkové tvrdenia žalovanej týkajúce sa rozhodovania o nároku uplatneného žalobou, vrátane skutkového stavu ustáleného súdom a jeho právne posúdenie tvorili okolnosti predmetu sporu, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že predmet sporu nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co 332/2017 zo dňa 29.03.2018).

20. Je zrejmé, že žalovaná v danom prípade nesúhlasí s rozhodnutím súdu vo veci samej, pričom v podanom odvolaní poukazuje na vlastné právne závery a vlastné hodnotenie dôkazov, na základe ktorých bol podľa jej názoru v konaní predpoklad na postup podľa § 257 CSP.

21. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (pozri napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

22. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP zmenil odvolaním napadnutý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), ktorý síce plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a v ňom uvedeným zákonným ustanoveniam, no nie je z neho zrejmé, kto má proti komu nárok na náhradu trov konania, a to z dôvodov uvedených ďalej.

23. V danej súvislosti odvolací súd poznamenáva, že nepovažuje za správnu takú interpretáciu ustanovenia § 262 ods. 1 CSP, podľa ktorej má aplikácii tohto ustanovenia zodpovedať výrok rozhodnutia o trovách konania vyslovujúci, že strana sporu má nárok na náhradu trov konania. Rozhodnutie o trovách konania priznávajúce ich náhradu musí byť totiž vykonateľné (§ 232 ods. 1 CSP). Podľa výslovného znenia ustanovenia § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, rozhoduje súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, už len o výške náhrady trov konania a v prípade zastúpenia advokátom aj o prijímateľovi tejto náhrady. To znamená, že súd prvej inštancie v rozhodnutí podľa § 262 ods. 2 CSP nemôže rozhodnúť o uložení povinnosti jednej sporovej strane zaplatiť náhradu trov konania druhej sporovej strane. Ak by napriek tomu tak rozhodol, prekročil by zákonné zmocnenie vyplývajúce z § 262 ods. 2 CSP, čím by zároveň nerespektoval čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a porušil by tak princíp legality ako jeden zo základných princípov právneho štátu. Neprípustnosť takého postupu nevyhnutne znamená, že o tom, kto a komu má povinnosť zaplatiť náhradu trov konania (ak prichádza do úvahy priznanie ich náhrady), musí rozhodnúť súd rozhodujúci o nároku na náhradu trov v zmysle § 262 ods. 1 CSP. Tomu musí zodpovedať aj formulácia výroku o trovách konania, t. j. musí v ňom byť uvedené, kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, s tým, že následne bude o výške tejto náhrady rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP), čo je nutné uviesť aspoň v odôvodnení súdneho rozhodnutia. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti. Obdobný názor prezentoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo 222/2016 zo dňa 23.03.2017. Odvolací súd je však na

rozdiel od dovolacieho súdu toho názoru, že informácia o ďalšom procesnom postupe súdu, t.j., že následne bude o výške náhrady trov konania rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP) je postačujúca v odôvodnení súdneho rozhodnutia a táto nemusí byť súčasťou jeho výrokovej časti.

24. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcom ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanej, ktorá v tomto štádiu konania nemala úspech. O výške náhrady týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)